

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 1 - 7 iulie 2012

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455 Pr. Ionuț: 0766/250.417

Sfântul Maslu

marți, 3 iulie 2012, ora 18.00

URMÎND PAS CU PAS PE CRISTOS, SĂ TRECEM CU DISPREȚ PESTE DEȘERTĂCIUNILE LUMII

1. Cel ce mă urmează nu umblă în întuneric (In 8, 12), zice Domnul. Sunt chiar cuvintele lui Cristos, îndemnându-ne să trăim întru totul după pildele vieții lui, dacă dorim cu adevărat să propășim întru lumină, dezrobiți de orice orbire a inimii. Iată de ce prima noastră străduință se cuvine să fie aceea de a chibzui și cugeta adânc la viața lui Isus Cristos.

2. Învățătura primită de la Cristos depășește cu mult toate învățăturile sfinților, iar cel ce are în inimă darul spiritului său nu va întârzia să descopere în ea miezul unei mane cerești (Ap 2, 17). Se întâmplă ades ca mulți dintre cei care ascultă în chip obișnuit cuvântul Evangheliei nu îi simt decât prea puțin chemarea, căci le lipsește spiritul lui Cristos. Cel ce vrea cu adevărat să înțeleagă și să guste cuvintele lui Cristos, va trebui, tocmai de aceea, să-și rânduiască cu sârguință întreaga viață după pildele vieții Domnului.

3. La ce ți-ar folosi să dezbați de-a fir-a-păr nepătrunsele taine ale Sfintei Treimi, dacă, lipsit în sufletul tău de virtutea smereniei, ai displace Sfintei Treimi? Într-adevăr, nu vorbele dibace și iscusite sunt cele ce fac omul sfânt și drept în ochii lui Dumnezeu, ci viața cea de toate zilele trăită în virtute. Mai bine ar fi să simt în inima mea ce este adevărata câință, decât, pe din afara, să-i cunosc definiția. Dacă ai ști pe de rost toată Scriptura și toată învățătura filosofilor, la ce ți-ar folosi atare știință, fără dragostea și harul lui Dumnezeu? Deșertăciunea deșertăciunilor și toate sunt deșertăciune (Eccl 1, 2), în afara de iubirea și slujirea lui Dumnezeu. Cu adevărat, aceasta-i înțelepciunea cea mai mare: trecând cu dispreț peste arătările lumii de față, să poți cu bărbăție pași spre împărăția cerurilor.

Imitatiea lui Cristos, - Thomas a Kempis

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Ioan Crăciun, Emil Pop, Agneta Olah și Cristina**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Credința unui sutaș

(...) Problema sutașului era puțin diferită. Sluga sa era bolnavă, iar medicul și evanghelistul Luca ne spune că era pe patul de moarte: “Iar sluga unui sutaș, care era la el în cinste, fiind bolnavă era să moară” (Luca 7,2). Deși istoricii acelor vremuri ne spun că sclavii erau considerați a avea o valoare atât de mică încât carnea lor era dată ca hrană peștilor din lacurile imperiale; deși citim cum un unchi, al cărui nepot i s-a plâns că nu a văzut niciodată o vărsare de sânge, a ordonat imediat uciderea a șapte sclavi; în ciuda la toate acestea, noi vedem aici un sutaș care își iubea sclavul. Nu era un om crud. Chiar dacă nu era un evreu avea în sine ceea ce Sf. Pavel descrie în primele două capitole ale Epistolei către Romani: “Căci, când păgânii care nu au lege, din fire fac ale legii, aceștia, neavând lege, își sunt loruși lege, Ceea ce arată fapta legii scrisă în inimile lor, prin mărturia conștiinței lor și prin judecățile lor, care îi învinovătesc sau îi și apără, în ziua în care Dumnezeu va judeca, prin Isus Cristos, după Evanghelia mea, cele ascunse ale oamenilor” (Romani 2,14-16). Acest centurion, această căpetenie romană, a ascultat glasul Dumnezeului cel mare și adevărat, Creatorul și Susținătorul lumii. Nu a contat pentru el faptul că sclavul său era sclav; era o ființă umană, icoană și imagine a lui Dumnezeu. “Și a făcut dintr-un sânge tot neamul omenesc, ca să locuiască peste toată fața pământului, așezând vremile cele de mai înainte rânduite și hotarele locuirii lor, ca ei să caute pe Dumnezeu, doar L-ar pipăi și L-ar găsi, deși nu e departe de fiecare dintre noi. Căci în El trăim și ne mișcăm și suntem, precum au zis și unii dintre poeții voștri: căci ai Lui neam și suntem” (Fapte 17,26-28). Astfel le vorbea Apostolul Pavel filozofilor din Atena.

După cum indică textul evanghelic, centurionul a fost întâi la medici, cheltuind o sumă importantă de bani, și totuși nu a obținut vindecarea pentru sluga sa bolnavă. Nu mai exista nici o speranță – în afară de Isus! Iubiți frați, cât de des Isus este ultima noastră speranță, când ar trebui de fapt să fie prima, cea mai mare, cea mai puternică speranță a noastră! Fără îndoială centurionul auzise despre, și poate chiar fusese martor la unele miracole și acte supranaturale ale Mântuitorului. Centurionul îl roagă pe Isus să poruncească de la distanță, cu încrederea că aceasta va aduce vindecare sclavului său. Cu uimire Isus admiră credința centurionului, spunând: “Nici în Israel n-am aflat atâta credință” (Luca 7,9). Dumnezeu este întotdeauna mulțumit de credința și faptele fiilor Săi atunci când acestea sunt în conformitate cu legea Sa morală. Sluga și-a redobândit sănătatea. “Și a zis Isus sutașului: Du-te, fie ție după cum ai crezut” (Matei 8,13). Sf. Marcu ne redă în Evanghelia sa cuvintele adresate de Isus discipolilor Săi înainte de Înălțarea Sa, cuvinte adresate tuturor celor care cred în El: “Mergeți în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu, demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, Șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, peste cei bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși” (Marcu 16,15-18). (...)